

Charles Dutoit

Royal Philharmonic Orchestra

09

DIVENDRES, 4 D'ABRIL DE 2014. 20.30 h

—
Sala de Concerts

Nicole Cabell, soprano

Orfeo Català

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

(Josep Vila i Casañas, director)

Royal Philharmonic Orchestra

Charles Dutoit, director

Durant l'acomodació del públic es projectarà l'obra *Dependència mútua*
d'Eulàlia Valldosera, artista plàstica convidada de la temporada 2013-14.

I

Francis Poulenc (1899-1963)

Gloria, per a soprano solista, cor mixt i orquestra

28'

Gloria (Maestoso)

Laudamus te (Très vif et joyeux)

Domine Deus (Très lent et calme)

Domine fili unigenite (Très vite et joyeux)

Domine Deus, Agnus Dei (Très lent)

Qui sedes at dexteram patris (Maestoso. Allegretto)

II

Maurice Ravel (1875-1937)

Daphnis et Chloé (1 acte, 3 tableaux)

60'

Tableau I (Une prairie a la lisière d'un bois sacré)

Introduction et danse religieuse

Danse générale

Danse grotesque de Dorcon

Danse légère et gracieuse de Daphnis

Danse de Lycéion

Nocturne. Danse lente et mystérieuse des Nymphes

Tableau II (Camp des pirates)

Introduction

Danse guerrière

Danse suppliante de Chloé

Tableau III (Paysage du première tableau, a la fin de la nuit)

Lever du jour

Pantomime (Les amours de Pan et Syrinx)

Danse générale (Bacchanale)

Tots sou part del Palau

Mecenes Protectors

Media Partners

Col·laboradors

Aena — Aenor — Almirall, S.A. — Autoritat Portuària de Barcelona — Bagués-Masriera Joiers — Basi, S.A. — Coca-Cola — Col·legi de Farmacèutics de Barcelona — Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports — Deloitte — Esteve — Fundació Antiques Caixes Catalanes — Fluidra, S.A. — Fundació Castell de Peralada — Fundació Puigvert — Hoteles Catalonia — HP — Loteria de Catalunya — Memora — Nestlé España, S.A. — Quadis — Reial Automòbil Club de Catalunya — Roca Junyent, S.L.P. — Selmar, S.A.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. — Clos Interiors, S.L. — Dalkia Catalunya, S.A. — Eurofirms ETT S.L.U. — Fundació Antoni Serra Santamans — Horaci Miras Giner — Teatre Romea

Gràcies!

Mecenes d'Honor

El *charme* francès fet música

La Fundació Koussevitzky va encarregar a Francis Poulenc (1899-1963) aquesta obra, *Gloria*, el 1957. El compositor va dedicar-hi nou mesos i la va finalitzar el desembre del mateix any, tot i que l'estrena no va arribar fins al gener del 1961 a Boston. Els sis moviments de què està formada es basen en l'estructura habitual de l'himne *Gloria in excelsis Deo* que forma part de la litúrgia catòlica des que va ser introduït al segle v en totes les misses dominicals.

L'elecció tímbrica de Poulenc –soprano, cor mixt i gran orquestra simfònica– és la mateixa que va utilitzar en l'*Stabat Mater* (1951), considerada la millor de les seves obres d'aquest gènere. La funció dels instruments en el *Gloria* també és similar, ja que el cor té un paper protagonista en gairebé tots els moviments, igual que l'orquestra, per bé que en el *Gloria* el contingut del text fa que siguin menys contemplatius que en l'*Stabat Mater*. Aquí tampoc no funcionen només d'acompanyant de la magnífica línia melòdica de la soprano, sinó que introdueixen melodies, marquen patrons rítmics i desenvolupen aquesta harmonia tonal, però ampliada, que tant caracteritza la sonoritat dels compositors francesos de final del segle XIX i primera meitat del segle XX. La música de Poulenc en el *Gloria* ens permet assolir les nostres expectatives auditives de tensió i relaxació musical que resulten tan agradables a l'oïda, alhora que ens presenta elements que ens sorprenen i ens mantenen actius en l'escolta.

Daphnis et Chloé és la composició de més durada de Maurice Ravel (1875-1937). Va ser definida pel seu autor com a “simfonia coreogràfica” i s'estrenà el 8 de juny de 1912 al Théâtre du Châtelet de París, tres anys després de l'encàrrec fet a Ravel per l'empresari de ballets Serge Diaghilev. L'obra es basa en un text de l'escriptor grec Longus que explica la relació d'amor i erotisme entre un cabrer i una pastora. Mikhaïl Fokín es va encarregar d'adaptar el text a la coreografia ressaltant la tradició pagana de l'antiga Grècia, amb una visió més explícitament carnal; Ravel es va inspirar en la visió de la cultura grega de la pintura francesa del XVIII, amb una idea de l'amor més subtil i íntima. Algunes de les característiques per les quals *Daphnis et Chloé* és considerada una obra mestra són: la utilització del cor sense text, com si es tractés d'un instrument orquestral més; l'atribució a l'orquestra d'una funció extraordinàriament virtuositica, tant en els solos com en el conjunt mitjançant llargues línies melodicorítmiques i dinàmiques extremes, i el fet de decidir-se per una harmonia més cromàtica, que serveix per allargar els períodes de tensió auditiva i desconcertar l'oient, però sense fer-li perdre l'atenció.

Discografia

Francis Poulenc: *Gloria*

Françoise Pollet, soprano. Cor de Radio France. Orquestra Nacional de França. Charles Dutoit, director. Decca.

Patricia Petibon, soprano. Cor i Orquestra de París. Paavo Järvi, director. Deutsche Grammophon.

Barbara Hendricks, soprano. Cor de Radio France. Orquestra Nacional de França. Georges Prêtre, director. EMI.

Jessica Rivera, soprano. Cor i Orquestra Simfònica de Chicago. Bernard Haitink, director. CSO.

Kathleen Battle, soprano. Cor del Festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Seiji Ozawa, director. Deutsche Grammophon.

Luba Orgonasova, soprano. Cor de la Ràdio Holandesa. Orquestra del Concertgebouw. Mariss Jansons, director. RCO.

Maurice Ravel: *Daphnis et Chloé*

Cor i Orquestra Simfònica de Montreal. Charles Dutoit, director. Decca.

Cor de l'Òpera de París. Orquestra de París. Jean Martinon, director. EMI.

Cor del Conservatori New England. Orquestra Simfònica de Boston. Charles Munch, director. RCA.

Cor de la Royal Opera House, Covent Garden. Orquestra Simfònica de Londres. Pierre Monteux, director. Decca.

Cor René Duclos. Orquestra del Conservatori de París. André Cluytens, director. Testament.

Cor de la Ràdio de Berlín. Orquestra Filharmònica de Berlín. Pierre Boulez, director. Deutsche Grammophon.

Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Claudio Abbado, director. Deutsche Grammophon.

Cor i Orquestra Simfònica de Chicago. Bernard Haitink, director. CSO.

Selecció a càrrec de Javier Pérez Senz, periodista i crític musical

Pots escoltar alguna de les peces aquí.

FEM SENTIR LA NOSTRA VEU ARREU

FES-TE SOCI DE L'ORFEÓ CATALÀ

Pertànyer a l'Orfeó Català és formar part d'un dels símbols més vius de la cultura catalana. Fes-te soci de l'Orfeó Català i comparteix els seus valors fundacionals d'excel·lència, participació, compromís social i catalanitat. Contribuiràs a la difusió de la música i la promoció del nostre patrimoni a través del Palau de la Música Catalana, la seva seu.

JOAN MARAGALL, ÀNGEL GUIMERÀ, NARCÍS OLLER,
FREDERIC MOMPOU... TAMBÉ VAN SER-NE.

Quota anual: 60 euros
Posa't en contacte amb nosaltres
i rebràs més informació:
Palau de la Música, 4-6
Tel.: 93 295 72 00
Socis.orfeocatala@palaumusica.cat
www.orfeocatala.cat

Biografies

Nicole Cabell, soprano

Guanyadora del Concurs Internacional BBC Singer of the World, és una de les sopranos líriques més reclamades de l'actualitat. Aquesta temporada debuta en el rol de Violeta (*La Traviata*) al Michigan Opera Theatre i, en concert, amb la Royal Philharmonic i Charles Dutoit (*Gloria* de Poulenc), Orchestre National de France i Jean-Claude Casadessus (*Stabat Mater* de Poulenc) i amb l'Orquestra Sinfònica de Galícia i Lawrence Renes (*Knoxville* de Barber i *Simfonia núm. 4* de Mahler).

Les seves actuacions recents inclouen el debut a l'Òpera de San Francisco, el Gran Teatre del Liceu i el New National Theatre de Tòquio. En concert interpretarà el *Requiem* de Mozart al Carnegie Hall i la *Missa en Si menor* de Bach a Chicago, ambdues obres sota la batuta de John Nelson, i la *Novena Simfonia* de Beethoven amb la Cleveland Orchestra i Giancarlo Guerrero.

Ha interpretat els rols mozartians de la comtessa d'Almaviva, a Montreal; Pamina, a la Lyric Opera de Chicago, i Donna Elvira, a Tòquio. En el repertori francès, ha cantat Leila (*Els pescadors de perles*) a l'Òpera de Santa Fe i Juliette (*Romeo i Julieta*) a l'Òpera de Palm Beach.

També ha actuat al Metropolitan de Nova York, Covent Garden de Londres, Òpera de Colònia, Deutsche Oper Berlin, etc. En concert ha col·laborat amb l'Orchestra dell'Accademia di Santa Cecilia de Roma i Antonio Pappano, i amb la Filharmònica de Nova York. Ha participat en els PROM de la BBC i en els Festivals d'Edimburg i Ravínia.

En el terreny discogràfic, el seu primer disc per a Decca –*Soprano*– fou escollit com a Editors Choice per «Gramophone».

Royal Philharmonic Orchestra

Fundada el 1946 per Sir Thomas Beecham, gaudeix d'una fama consolidada durant més de setanta-cinc anys d'existència mitjançant notables interpretacions d'un repertori musical amplíssim en escenaris de tot el món. Amb el seu director titular, Charles Dutoit, du a terme un intens programa d'activitats, que inclouen concerts, gires, treballs comunitaris i educatius i enregistraments. Al llarg de la seva història ha estat dirigida per músics distingits, com Rudolf Kempe, Antal Doráti, André Previn, Vladimir Ashkenazy i Daniele Gatti. Actualment té el suport de directors reconeguts, com Pinchas Zukerman, Grzegorz Nowak i Daniele Gatti.

Té una sèrie anual de concerts al Royal Festival Hall del Southbank Centre de Londres. Al Cadogan Hall, la seva seu londinenca, crea una atmosfera de concert idíl·lica gràcies al seu entorn íntim i luxós. Completa la programació londinenca al llegendari Royal Albert Hall, un marc ideal per a una àmplia gamma de produccions, des d'obres orquestrals i corals de grans dimensions fins a vetllades temàtiques amb un repertori familiar.

Desenvolupa una extensa activitat de gires regionals, amb residències a Croydon, Northampton, Lowestoft, Reading, Crawley, Ipswich, High Wycombe, Aylesbury i Dartford, i internacionals, amb diverses gires anuals. Darrerament ha visitat els EUA, el Canadà, la Xina, Rússia, Azerbaidjan, Espanya, Itàlia, Alemanya i el Japó.

El seu destacat programa comunitari i educatiu involucra músics de l'agrupació, formats especialment per a aquesta labor, i també directors de projectes pioners en què la música és utilitzada com a font d'inspiració. També desenvolupa una intensa activitat discogràfica, amb enregistraments per a cinema, televisió i els principals segells discogràfics.

Orfeó Català

L'Orfeó Català, un dels cors amateurs de referència de Catalunya i l'Estat espanyol, va ser fundat l'any 1891 per Lluís Millet i Amadeu Vives amb l'objectiu de difondre el repertori coral català i universal i de vetllar per l'excel·lència artística. Aquests valors fundacionals han marcat la seva trajectòria fins a l'actualitat. L'Orfeó Català té la seva seu al Palau de la Música Catalana, icona del Modernisme català, que va ser construït entre el 1905 i el 1908.

Després de la mort de Lluís Millet, director de l'Orfeó durant els primers 50 anys, en van ser directors titulars Francesc Pujol, Lluís M. Millet, Lluís Millet i Loras, Salvador Mas, Simon Johnson i Jordi Casas. Des del 1998 ho és Josep Vila i Casañas.

L'any 1999 el cor va consolidar el seu vessant pedagògic amb la fundació de l'Escola Coral de l'Orfeó Català, per procurar una formació vocal i musical completa als futurs cantaires de l'Orfeó.

Considerat un dels símbols de la cultura catalana, l'Orfeó Català ha interpretat les obres més representatives de la literatura coral-orquestral barroca, clàssica, romàntica i moderna i ha realitzat primeres audicions al nostre país d'obres tan fonamentals com la *Missa en Si menor* de Bach o *Les estacions* de Haydn, entre d'altres. Al llarg de la seva història ha estat dirigit per algunes de les millors batutes del panorama internacional, com Richard Strauss, Zubin Mehta, Daniel Barenboim, Mstislav Rostropóvitx o Frans Brüggen, entre d'altres.

L'alt compromís personal dels seus cantaires, juntament amb la formació vocal de primer nivell que el cor els proporciona, situen l'Orfeó Català en un lloc privilegiat del panorama coral català i en propicien col·laboracions amb les principals orquestres nacionals i internacionals.

Entre les seves actuacions recents destaca l'actuació a la Konzerthaus de Viena, on va interpretar els *Gurrelieder* de Schönberg, amb Kent Nagano i la Wiener Symphoniker, i la interpretació del *Requiem* de Fauré amb la Filharmònica de Berlín, sota la batuta de Sir Simon Rattle, en el concert inaugural de la temporada 2013-14 de Palau 100 del Palau de la Música Catalana.

El passat mes de febrer l'Orfeó va oferir un concert molt especial a l'Auditori de la Fundació Gulbenkian de Lisboa en ocasió de la seva reobertura al públic.

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

El Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana és un dels cors professionals més prestigiosos de l'Estat espanyol. Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Jordi Casas i Bayer en fou el director durant els primers 21 anys. Des del setembre de 2011, Josep Vila i Casañas n'és el director titular.

La seva versatilitat artística ha estat un dels seus valors més aplaudits. El seu repertori inclou del Renaixement fins al segle XXI, i abasta formats com la música *a cappella* i les obres coral-orquestrals i operístiques, essent l'estrena d'obres de compositors actuals una de les seves prioritats. El rigor estilístic i la seva riquesa interpretativa li van valer el Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya i l'han portat a col·laborar amb prestigioses orquestres nacionals i internacionals. La qualitat individual de cadascun dels integrants, als quals s'exigeix un altíssim nivell vocal i artístic, aporta al grup un potencial que li ha permès travessar fronteres i esdevenir un referent internacional.

El Cor de Cambra ha actuat sota la batuta dels directors més destacats del panorama nacional i internacional, com Frans Brüggen, Harry Christophers, Sir Colin Davis, Paul Dombrecht, Pablo Heras-Casado, Jesús López Cobos, Sir Neville Marriner, Salvador Mas, Víctor Pablo Pérez, Josep Pons, Antoni Ros Marbà o Jordi Savall, entre d'altres. Entre les seves actuacions recents destaca la interpretació d'*El Messies* de Händel amb Jean-Christophe Spinosi i l'Ensemble Matheus al Palau de la Música Catalana, l'actuació a la Konzerthaus de Viena per interpretar els *Gurrelieder* de Schönberg amb Kent Nagano i la Wiener Symphoniker i la interpretació del *Requiem* de Fauré amb la Filharmònica de Berlín, sota la batuta de Sir Simon Rattle, en el concert inaugural de la temporada 2013-14 de Palau 100 del Palau de la Música Catalana. Durant aquesta temporada el Cor de Cambra està realitzant una gira europea amb Marc Minkowski i Les Musiciens du Louvre en què interpreten l'*Orfeo ed Euridice* de Gluck.

Des de l'any 2010, la formació és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO).

Charles Dutoit, director

És un dels directors actuals més reconeguts. Ha actuat amb les principals orquestres de tot el món. Actualment és director titular de la London Philharmonic Orchestra i darrerament va celebrar els trenta anys de col·laboració artística amb l'Orquestra de Filadèlfia, de la qual fou nomenat director honorífic. És convidat habitual de les orquestres de Chicago, Boston, San Francisco, Nova York, Los Angeles, Londres, Berlín, París, Munic, Moscou, Sydney, Pequín, Hong Kong i Xangai. Les seves més de dues-centes gravacions per als segells discogràfics més importants han merescut nombrosos premis, entre els quals dos Grammy.

Durant vint-i-cinc anys fou director titular de l'Orquestra Simfònica de Montreal. Del 1991 al 2001 ho fou de l'Orquestra Nacional de França. El 1996 fou nomenat director titular de la Simfònica NHK de Tòquio, de la qual avui és director emèrit. També ha ocupat la titularitat de l'Orquestra de Filadèlfia durant deu anys i del Performing Arts Center de Saratoga durant vint-i-cinc.

Ha dirigit el Festival de Música del Pacífic, a Sapporo, i el Festival de Miyazaki, també al Japó, així com l'Acadèmia Internacional de Música d'Estiu del Cantó de Guangzhou i l'Orquestra del Festival de Verbier.

Amb poc més de vint anys d'edat fou convidat per Herbert von Karajan a dirigir a l'Staatsoper de Viena. Des d'aleshores també ha dirigit al Covent Garden de Londres, Metropolitan de Nova York, Deutsche Oper de Berlín, Òpera de Roma i al Teatro Colón de Buenos Aires.

El 1991 va rebre el títol de Ciutadà Honorífic de Filadèlfia; el 1995 fou nomenat Gran Oficial de l'Orde Nacional del Quebec; el 1996, Comandant de l'Orde de les Arts i les Lletres del govern de França, i el 1998, Oficial Honorífic de l'Orde del Canadà. El 2007 fou guardonat amb la Medalla d'Or de Lausana, la seva ciutat natal. També ha rebut doctorats *honoris causa* de les Universitats de McGill, Montreal, Laval i la Curtis School of Music.

Connecta't — al Palau de la Música —

Dóna'ns les teves
dades de correu
electrònic i et
farem arribar:

[Informació de concerts](#)

[Calendari d'activitats](#)

[Promocions i descomptes](#)

[Programa de mà dels
concerts \(per a abonats\)](#)

Pots facilitar-nos les teves dades
de correu a Taquilles del Palau
de la Música, subscriuint-te al
butlletí a www.palaumusica.cat
o bé enviar-nos-les a
newsletter@palaumusica.cat.

Troba'ns també a:

Eulàlia Valldosera
Artista plàstica 2013-2014
Palau de la Música Catalana

Complementàriament al programa de mà d'aquesta nit, es pot adquirir una obra
original seriada d'Eulàlia Valldosera, disponible al Foyer i a la Botiga del Palau.
Preu: 20 €. Edició limitada de 50 exemplars.

Dependència mútua 2009

Projecció de l'obra durant l'acomodació del públic.

Videoacció, videodocumental i fotografies.

Eulàlia Valldosera, una de les artistes catalanes més internacionals, recorre per primera vegada a la projecció monocal per elaborar una acció esdevinguda al Museu Arqueològic de Nàpols, on veiem la dona de la neteja de la seva galerista netejant l'estàtua d'un emperador romà, i doncs, tocant un objecte de culte custodiat en un dels temples hegemònics de l'art d'aquell país.

“D'origen ucraïnès, com moltes de les noies que netegen cases de la classe benestant del sud d'Itàlia, converteixo aquesta dona “sense papers” en el meu àlter ego. La superba figura masculina se sotmet als moviments mecànics d'algú sense veu. A mesura que avança l'acció, suren els fantasmes de la libido femenina”, explica Valldosera.

Entre la dona de la neteja i l'objecte exposat hi ha un objecte: un drap... El drap és la metàfora de la pantalla o del llenç per mitjà del qual els artistes recollim i emetem missatges del col·lectiu imaginari. Metàfora també del mantell o el vel ritual, símbol de la unió carnal, apareix cobrint el rostre de la protagonista en el seu casament en el vídeo documental.

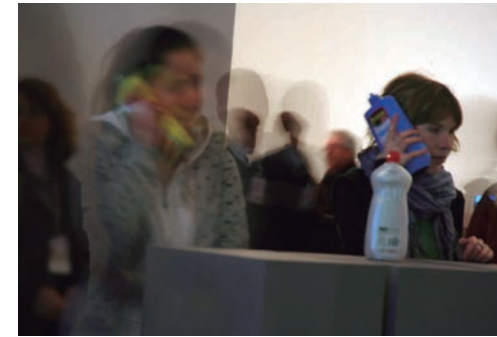
La neteja és un tema recurrent en Valldosera. Eleva a categoria de ritu els moviments que s'acostumen a amagar o relegar a l'esfera privada, gestos que desprenen un cert pudor moral i que solen ser desplaçats a l'esfera de la subalteritat. Segons ella, *“hi ha una part del mateix individu no acceptada, que treballa d'amagat. El servei a qui el necessita, la cura i la nutrició, el tracte amb els rebuigs i els detritus que produeix l'ésser humà són parts integrals de l'ésser humà de les quals, entre d'altres, la dona ha estat una veritable mestra i protagonista. També l'art de bastir ponts secrets que ens uneixen amb els objectes quotidians que abunden a les nostres llars ha estat part de la seva saviesa. Els qui han teixit identitat han estat elles amb el seu art de treballar en xarxa a partir del gest silenciós i sepultat per les grans batalles que ens narren els llibres d'Història. L'acte de netejar apareix, doncs, en la meua obra, com una reivindicació política, però també com a rescat de la part que va quedar a l'ombra de l'ésser humà quan aquest va quedar subjectat per segles d'esclavatge ideològic primer sota el signe de la Religió i després pel programa racional que ens va imposar el projecte de Modernitat.*

Parlo també de la nostra relació cultural envers els objectes destinats al Museu, i de manera afegida, del paper que aconsegueixen conservadors, comissaris, directors i restauradors, així com qualsevol que dugi a terme una tasca, sigui important o senzilla, en l'espai artístic. Tots ells són curadors, com m'estimo més d'anomenar aquesta categoria de rols materns, sense diferències de rang, els encarregats de mantenir viva i actualitzar la memòria del nostre imaginari visual.”

Ampolles interactives (Forever Living Products #3) 2009

Exposició al Foyer del 3 al 13 d'abril

Dispositius participatius realitzats a partir d'envasos de sabons intervinguts electrònicament.

Els envasos ordinaris de plàstic dels productes de neteja que utilitzem diàriament a les nostres llars han estat intervinguts d'una manera intencionadament invisible. Podem mirar-hi dins o bé acostar-nos-els a l'orella per escoltar-ne els àudios incorporats. Objectes destinats al rebuig, han estat convertits en dispositius tàctils, visuals i auditius, en màquines animades que

proposen un secretisme que ens recorda la pràctica de la confessió catòlica, o el gaudi de la poesia en la solitud masturbatòria als nostres espais de clausura sentimental.

Valldosera explica: *“Qualsevol objecte és un contenidor d'informació, de memòria, en la mesura que hi establim una relació. Els nostres objectes són les claus de les innombrables portes del nostre castell interior format de memòries, desitjos i tota mena de projeccions assumides o no pel nostre conscient.”*

Aquests innocents envasos contenen experiències fosques que són patrimoni de la majoria. De dins seu emergeixen veus de persones que ens expliquen experiències límit en què la seva dignitat s'ha vist compromesa pel maltractament o l'abús. Són testimonis reals de situacions que voldríem oblidar, que romanen en secret, per bé que, de fet, ens remetent a problemàtiques del col·lectiu que només poden tenir solució mitjançant un canvi dels codis d'interacció socials. Una de les ampolles ens demana que li expliquem *“una experiència que voldríem esborrar de la nostra memòria”* i que, una vegada emmagatzemada, escoltarà l'usuari següent per poder després ser eliminada de la seva memòria interna. Així doncs, demanen la nostra participació en un exercici d'higiene i de denúncia.

En ser escoltades, aquestes micronarracions són alliberades a l'espai grupal, del NOSALTRES, de la macronarració, de la Història. Ens conviden a recuperar aquesta part de la nostra memòria interna que teníem ocupada, segrestada per la vergonya o el dolor; ens permeten guanyar espai propi per poder invertir-lo a crear allò que volem ser, sense les càrregues limitadores que redueixen el nostre poder personal. En la societat de la tolerància, la “taca” de l'altre ens deixa indiferents. Addictes a la higiene, busquem protecció en aquesta línia protectora aparentment que separa l'àmbit privat del públic. L'artista hi ha intervingut a dins i n'ha deixat intacte l'embolcall, tot pervertint la imatge que la publicitat ens presenta del col·lectiu humà.

Biografia

Eulàlia Valldosera, artista visual

Artista de prestigi internacional, al nostre país fa més d'una dècada que va ser reconeguda com a figura generadora d'una manera de fer que recorre transversalment tots els mitjans, de la pintura a l'audiovisual, del paper a l'espai, de l'objecte a l'acció performativa. Però, sobretot, des d'una actitud política i personal crítica pel que fa a qüestions de gènere, producció i context expositiu. Les seves instal·lacions lumíniques i la seva capacitat d'escenificació per mitjà d'objectes quotidians i l'ús de la tecnologia van anticipar la concepció de la pràctica artística com un mitjà que genera esdeveniments específics més enllà dels objectes finits i fàcilment arxivables pels organismes de poder establerts.

Una gran part de les obres que es van poder contemplar en la seva presentació al Museo Reina Sofia (2009) van sortir a la llum en aquells certàmens internacionals que durant els anys noranta van constituir el començament d'una nova manera de presentar l'art contemporani, a nivell global, de mans dels primers comissaris independents que van decidir treballar des de la perifèria cap al centre. Va representar el nostre país, quan aquí ens era desconeguda, en les biennals de Kwang-ju el 1995; Manifesta I de Rotterdam el 1996; Istanbul, Johannesburg, Sydney i Site Santa Fe el 1997; Yokohama el 2001, i en certàmens de prestigi reconegut, com l'Skulptur Projekt a Münster el 1997 i a la Biennial de Venècia el 2003, seguits de São Paulo el 2004 i a Lió el 2009.

El Premi Nacional d'Arts Plàstiques atorgat per la Generalitat el 2003 celebrava la multitudinària acollida de la seva exposició a la Fundació Antoni Tàpies de Barcelona l'any 2000, que va marcar un abans i un després en la manera d'entendre l'espai expositiu. Les seves instal·lacions basades en la llum projectada no amaguen el dispositiu, sinó que el mostren perquè tots nosaltres ens veiem recapitulant les accions que l'artista ha emprès en absència nostra, bo i transformant l'actitud passiva de l'espectador en una experiència activa. La seva habilitat per transformar els espais blancs i asèptics dels museus en un flux de narracions dels mons interiors que ens habiten en la penombra del nostre inconscient col·lectiu, ens converteix en una part integrant de l'obra i, en les seves darreres posades en escena, en usuaris i protagonistes, tot fent-nos partícips d'experiències sensorials i emotives.

9 d'abril
de 2014

Descobreix
la nova temporada
2014–2015

Et convidem
a somniar

Propers concerts al Palau:

Simfònics al Palau

Sala de Concerts

DISSABTE, 05.04.14 – 19 h

"L'ombra del vent"

Gregori Ferrer, piano
Orquestra Simfònica del Vallès
Rubén Gimeno, director

C. Ruiz Zafón: *Suïte "L'ombra del vent"*
S. Rimski-Kórsakov: *Shéhérazade*

Preus: de 18 a 73 euros

Palau 100

Sala de Concerts

DIMECRES, 09.04.14 – 20.30 h

Gustavo Dudamel

Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera

L. van Beethoven: *Sinfonia núm. 6, en Fa major, op. 68, "Pastoral"*
I. Stravinsky: *La consagració de la primavera*

Preus: de 25 a 175 euros

ONCA al Palau

Petit Palau

DIJOUS, 10.04.14 – 20 h

Jazz & cordes

Orquestra Nacional Clàssica d'Andorra
Gerard Claret, concertino
Dick Them Trio
Laura Simó, veu
Josep Maria Sauret, director

Preu: 13 euros

Palau 100

Sala de Concerts

DILLUNS, 28.04.2014 – 20.30 h

Pablo Heras-Casado

Orquestra Barroca de Freiburg

Isabelle Faust, violí
Jean-Guihen Queyras, violoncel
Alexander Melnikov, piano
Orfeó Català (Josep Vila i Casañas, director)

Obres de Schumann i Brahms

Preus: de 15 a 100 euros